

Karin Boye (1900-1941)

”Morgon”

När morgonens sol genom rutan smyger,
glad och försiktig,
lik ett barn, som vill överraska
tidigt, tidigt en festlig dag –
då sträcker jag full av växande jubel
öppna famnen mot stundande dag –
ty dagen är du,
och ljuset är du,
solen är du,
och våren är du,
och hela det vackra, vackra,
väntande livet är du!

Läs dikten på Litteraturbanken.

”Minne”

Stilla vill jag tacka mitt öde:
aldrig jag mister dig helt.
Som en pärla växer i musslan,
så inom mig
gror ditt daggiga väsen ljuvt.
Om till sist en dag jag har glömt dig
då är du blod av mitt blod,
då är du ett med mig –
det gudarna give.

Läs dikten på Litteraturbanken.

”Vårvisa”

I vårtid, i groddtid,
då brister frönas skal,
och råg blir råg och tall blir tall
i frihet utan val.

En ilning av vällust

går genom själ och kropp –
att jag är jag, nödvändigt jag –
en brodd, som hittat opp,

ett vårskott, vars växtkraft
jag knappast anar än –
men stammens sav med bitter smak
med lust jag känner den.

Läs dikten på Litteraturbanken.

”Ja visst gör det ont”

Ja visst gör det ont när knoppar brister.
Varför skulle annars våren tveka?
Varför skulle all vår heta längtan
bindas i det frusna bitterbleka?
Höljet var ju knoppen hela vintern.
Vad är det för nytt, som tär och spränger?
Ja visst gör det ont när knoppar brister,
ont för det som växer
och det som stänger.

Ja nog är det svårt när droppar faller.
Skälvande av ängslan tungt de hänger,
klamrar sig vid kvisten, sväller, glider –
tyngden drar dem neråt, hur de klänger.
Svårt att vara oviss, rädd och delad,
svårt att känna djupet dra och kalla,
ändå sitta kvar och bara darra –
svårt att vilja stanna
och vilja falla.

Då, när det är värst och inget hjälper,
brister som i jubel trädets knoppar,
då, när ingen rädsla längre håller,
faller i ett glitter kvistens droppar,
glömmer att de skrämdes av det nya,
glömmer att de ängslades för färden –
känner en sekund sin största trygghet,
vilar i den tillit
som skapar världen.

Läs dikten på Litteraturbanken.

Här kan man visa eleverna hur Boye utvecklar metaforen knoppputsning och samtala om vad det är hon vill säga med dikten. Man kan tillsammans titta på ord som "brister", "tär och spränger", "svårt", "klamrar" och "darra" i de två första stroforna och ställa dem mot "glömmer", "känner [...] trygghet" och de sista raderna "vilar i den tillit/ som skapar världen". Samtala också om vad de två inledande orden betyder för vår läsning av dikten och jämför hur den skulle läsas om den började utan dem.

Se också hur Carl Snoilsky använder sig av bilden av en droppe som hänger ytterst på en gren när han skriver om drottning Christinas dödsångest i dikten "Christina" (i materialet för gymnasiet).

"De gångna dagarna"

När en gammal man ligger sjuk, kommer alla
hans gångna dagar
och sätter sig blida i ring omkring hans säng.
De jämrar sig inte, de gråter inte och snyftar.
De nickar sakta och tänker på gamla ting.
Och var och en berättar sin aldrig glömda saga,
och var och en har med sig ett ljus och tänder
stilla.
De speglar sig klart i de mörka flodernas vatten.
Han vandrar, vandrar under valv, under bågar av
darrande ljus.

Läs dikten på Litteraturbanken.